

Vnášanie duchovnej kultúry do života academickej obce je jedným z cieľov UPeCe. Čo to znamená v praxi, aká je história, zámer a vôbec život v UPeCe, nám prezradil v poradí už jeho ôsmy správca P. Mgr. Adrián Čontofalský SJ.

1. Kam až siahla história UPeCe?

Počiatky Univerzitného pastoračného centra sv. Stanislava Kostku (UPeCe) v Trnave siahajú do roku 1994, kedy bola v Trnave prvá vysokoškolská sv. omša. Neskôr v r. 1995 začalo UPeCe pôsobiť pod rektorátom TU oproti Katedrále sv. Jána Krstiteľa (bývalý Univerzitný kostol pôvodnej TU). Pravidelne UPeCe fungovalo od r. 2002 v takej podobe ako ho poznáme dnes. Správa UPeCe bola zverená jezuitom trnavským arcibiskupom, ktorý je zriaďovateľom tohto centra.

2. Čo sa robí v UPeCe?

UPeCe je miestom mladých, študentov, ktorí študujú na vysokých školách v Trnave. Asi najväčšie zastúpenie má Trnavská univerzita (kde UPeCe od počiatku spolupracuje v tejto oblasti práve s TU), potom Univerzita sv. Cyrila a Metoda a Materiálno-technologická fakulta Slovenskej technickej univerzity. V UPeCe sa mladí stretávajú v tzv. strestkách, ktoré sú zamerané rôzne. Sú to napr. spoločenstvo prvákov, zbor (ktorý hráva na vysokoškolských omšiach – mládežkách, ako to mladí volajú), volejbalisti, MAGIS (streťká v duchu ignaciánskej spirituality), tančiareň (kurz Ruedy a salsy) alebo tzv. kakavkový večer – voľné stretnutie na rôzne témy pri pohári teplého hrnčeka s kakaom (celkom obľúbená aktivita), spoločenstvo Katarinkárov, alebo rôzne iné aktivity ako Večer bez nudy (spoločenské hry, filmový večer) a pod.

Hlavným spojivom medzi mladými je vysokoškolská sv. omša, ktorá býva v stredu 19.30 v

jezuitskom kostole, po ktorej býva obyčajne agapé (miesto stretnutia pri občerstvení, priestor nadviazať nové kontakty), adorácia (čas na stíšenie) alebo prednáška nejakého zaujímavého hosťa. Okrem toho je to priestor, kde mladí prichádzajú či už na nejaké stretko alebo len tak sa stretnúť a tráviť čas s priateľmi, kde vytvárajú a budujú vzťahy a priateľstvá.

3. Čo je zámerom a cieľom UPeCe?

Cieľom UPeCe je ponúknuť mladým priestor, kde môžu slobodne prísť a rásť vo viere, v osobných priateľstvách. Je to priestor, kde môžu nadväzovať kontakty, využiť správne čas, či už si oddýchnuť alebo načerpať duchovne alebo sa aj zabaviť pri spoločných aktivitách. V zimnom semestri je to Katarínska zábava, večer hudby, tanca a aj hier. Rozvíjať duchovný rozmer napomáha aj duchovná obnova, ktorá býva raz za semester a deje sa mimo Trnavy.

Na ďalšie otázky som poprosil o odpoveď mladých, nech to máte z prvej ruky (smiech).

4. Prečo by mal študent navštevovať UPeCe? ..."čo z toho má? čo mu to dá?"

Barbora (koordinátorka): UPeCe, to je radosť, úsmev na tvári, vrúcne objatia, priateľstvo. UPeCe, to je miesto, kde sa cítim ako doma. Jeden kamarát mi raz povedal: „*Tam, kde sa ti ozýva messenger a spustí sa ti wifi, keď k tomu miestu prichádzaš, tam je tvoj domov.*“ A to sú slová, ktoré vystihujú toto miesto, už pri plechovej bráne.

UPeCe, to je pohyb, tanec, hudba. UPeCe, to je Boh uprostred spoločenstva, láska. Nejednen šťastný manželský pár sa spoznal práve v UPeCečku. Som šťastná, že môžem byť súčasťou tohto veľkého diela.

5. Prečo chodíš do UPeCe? Čo ťa tam najviac baví?

Anežka: „Rada sa stretávam s mladými ľuďmi, ktorí sú naladení na rovnakú vlnovú dĺžku. Najviac sa mi páči Kakavkový večer.“

Katka: „V UPeCe mám najradšej pocit domova a rodiny. Keď som celý deň v škole, na praxi alebo na brigáde, neviem sa dočkať, kým prídem do UPecka. Cítim sa tam sama sebou.“

Maroš: „Pretože UPeCe je pre každého a každý sa tam môže realizovať a nájsť tam neobjavený talent – to ma najviac udivuje, že tam nachádzam ľudí s rovnakými hodnotami a humorom.“

Joja: „Sú tu skvelí ľudia a super atmosféra. Mám tu také svoje zázemie. Viem, že sem môžem prísť, porozprávať sa a zdôveriť sa ľuďom. Cítim sa tu veľmi prijatá a slobodná. A tiež je tu zábava, človek sa tu nikdy nenudí, vždy sa tu niečo deje. Skratka, stal sa tu z toho môj ďalší domov.“

6. Na čo si zo života v UPeCe najviac spomínaš?

Mária: „Asi najviac na Katarínsku zábavu. Spojil sa tam folkór a ľudové piesne, ktoré mám veľmi rada. Páčilo sa mi aj jej organizovanie, ktoré nebolo vždy ružové, ale naučilo ma to komunikovať s ľuďmi a preberať zodpovednosť.“

Ľubka: „Stretnutie s hosťami, ktorí sa zdieľajú o veciach zo života a tiež ich zaujímavé a inšpiratívne príbehy.“

Tomáš: „Na adventnú večeru so stretkom alebo koordinátormi. Všetci sme spoločne zasadli za slávnostný stôl v slávnostnom oblečení a bolo vo vzduchu cítiť lásku a priateľstvo, takú Božiu prítomnosť.“

Peter: „Za tie dva mesiace J si spomínam na prvé agapé po mládežke, kde som po chvíli hneď spoznal podobne švihnutých ľudí ako ja (smiech).“

7. A späť k pátrovi Adovi J. Čo podľa Vás našim študentom najviac chýba? Čo by ste im popriali?

Mladí sú akí sú a sú dobrí. Niekedy o tom vedia, niekedy nie, ale v srdci sú dobrí a chcú rásť. Niekedy im v tom treba pomôcť, „nakopnúť mašinu“ aby sa pohli dopredu správnym smerom. Prajem im, aby si zachovali svoju sviežosť, elán, humor a nebáli sa byť odvážnymi, zodpovednými v škole, ale aj mimo nej. Starí ľudia vravia: ach tá mládež, tak im ukážte, že ste lepší a žiadne B-éčka.

Milý páter, veľmi pekne ďakujem za Váš čas a inšpiratívny rozhovor; prajem Vám krásne požehnané sviatky.

Júlia Kubicová